

Iránymutató tanítás

[...] a mennyben [...] őbenne [...] bárki megjelenik [...] a rejtett mennyekben [...] megjelenik, és a láthatatlan előtt, kimondhatatlan világok jelennek meg. Ezekből az igazság láthatatlan lelke származik, társtagként, és társtestként, és társzellemként. Akár a totális isteni hatalom (Pleroma) része, akár leszámazottjai közt van, nem különül el tőlük, ám látják őt és ő beléjük lát a láthatatlan világba.

Titokban a vőlegénye elment érte. A szájába tette (a vőlegény a menyasszonynak) hogy megegye, mint ételt, és úgy használta a szavakat a szemébe mondván mint gyógyszert hogy lásson (a menyasszony) a tudatával és érzékelje az unokafivéreit és megismerje gyökerét, azért, hogy belekapaszkodjon az ágaiba, melyek azok, ahonnan elsődlegesen származik, azért, hogy megkapja azt, ami az övé és megtagadja az anyagot.

[...] lakott [...] bírván [...] fiakkal fiak [...] valójában, azok, akik az ő magjából származnak, akiket a következő névvel illetnek: 'a fivéreink' anyjának fiai. Ezen a módon, amikor a spirituális lelket levették a testbe, a bujaság fivérévé vált és gyűlöltté és irigyé, és anyagi lélekké. Ezért a test a bujaságból ered és a bujaság az anyagi összetevőből. Emiatt a lélek fivérévé vált mindezeknek.

És habár ők kívülállók, hatalom nélkül valók amit átörökíthetnének a férfiaknak, így ők csak az anyjuktól örökölhettek. Amikor ezért a lélek örökölni szeretne a kívülállók között – mivel a kívülálló sajátjai a büszke szenvedélyek, az élet élvezete, gyűlölet, irigység, beképzelt dolgok, képtelen dolgok, vádak [...] érte (nőnem) [...] prostitúció, ő (hímnem) kirekeszti őt (nőnem) és a bordélyházba rakja. Így [...] a csábítás marad számára (nőnem). Maga mögött hagyja a szerénységet. Az élet és a halál mindenki előtt jár. Bármelyiket is válasszák e kettő közül, a maguk számára választják.

Az ezután sok bor ivászatba zuhan egészen a dorbézolásig. A bor a megrontó. Ezért ő (nőnem) nem emlékezik a fivéreire és az apjára, mivel élvezet és édes haszon téveszti meg.

A tudást maga mögött hagyva bestialitásba zuhan. Ha egy érzéketlen ember vadállati kegyetlenségben él, nem tudja mit helyes mondani és mit nem helyes mondani. Ám, másrésről, a nemes fiú készséggel örököli apjától, miközben apja örömét leli őbenne, mert megbecsülést kap mindenki beszámolója révén, mivel ismét rátekint a dolgokra úgy, hogy megduplázza a dolgokat, melyeket kapott. A kívülállók számára [...].

[...] összekeverni vele [...]. Mivel a bujaság gondolata beférkőzött a szűz férfibe, ő ezáltal már beszennyeződött. És a falánkságuk nem keveredett össze mérséklettel. Mivel ha a pelyvát összekeverjük a gabonával, nem a pelyva lesz az, ami beszennyeződik, hanem a gabona. Mivel összekeveredtek egymással, senki sem fogja megvenni a gabonát, merthogy beszennyeződött. de ők elcsábítják őt, 'Add nekünk a pelyvát!', keresvén a közé keveredett gabonát, amíg meg nem találják és ki nem dobják az összes pelyvával együtt, ami más dolgokkal keveredett össze. Ám a tiszta magot megtartják a raktárakban, biztonságban. Mindezekről a dolgokról aztán szó esik majd.

És mielőtt bármi is létezett volna, az Atya volt az, aki egyedül létezett, a világok előtt, melyek a mennyben jelentek meg, vagy a földi világ előtt, vagy fejedelemség, vagy fennhatóság, vagy hatalmasságok előtt. [...] megjelent [...] és [...]. És semmi sem született meg az ő kívánsága nélkül.

Ő azután, az Atya, azt kívánta, hogy megmutatkozzon gazdagsága és dicsősége, elhozta hát ezt a nagyszerű versengést ebbe a világba, azt kívánván, hogy jelenjenek meg a versengő felek, és mindazokat, akik versengtek hátrahagyta azokkal a dolgokkal együtt, melyek létrejöttek, és ellátta őket felfoghatatlan tudással és visszatért az egyhez, aki létezik.

És azok, akik versengenek velünk, révén ellenfeleink, ellenünk tesznek, szándékunkban áll legyőzni tudatlanságukat a tudásunk által, mivel mi már ismerjük a Kifürkészhetetlen Egyet, aki által létrejöttünk. Semmink sincs ezen a világon, legkevésbé a világ feletti uralom, mely létrejött és fogva tart bennünket a világokban, melyek a mennyekben vannak, ahol létezik az általános halál, körülvéve egyénekké [...] evilági. Megszégyenítetté válunk a világok által, mivel nem mutatunk érdeklődést irántuk, amikor becsmérelnék bennünket. Amikor szégyent hoznak ránk, csak nézzük őket és nem szólunk.

Mivel a saját dolgaikkal foglalkoznak, miránk az éhezés és szomjazás vár, keresvén a letelepedési helyet, a helyet, mely a miénk és a mi lelkiismeretünkre van bízva, nem tartoznak azokhoz a dolgokhoz, melyek létrejöttek, de nem tartoznak hozzájuk. A szívünk vágyakozik a létező dolgok iránt, habár betegek vagyunk (és) legyengültünk a fájdalomtól. Ám hatalmas erő rejtezik bennünk.

Valójában a lelkünk beteg, hiszen a nélkülözés házában lakik, miközben minduntalan anyagot hord a

szemébe a szél, azt kívánván, hogy megvakuljon. Emiatt követi a szavakat és a szeméhez igazítja azokat, mint gyógyszereket <nyitott> rájuk, elvetvén [...] a gondolatát [...] a vakságnak [...] mindezek után, amikor tehát valaki ismét tudatlanságba jut, teljesen elsötétül és anyagivá válik. Így a lélek [...] egy szót minden órában, hogy a szeméhez igazítsa, mint gyógyszert, azért, hogy lásson, és a fénye elrejtse a veszélyes erőket, melyek ellene harcolnak, és hogy ő vakítsa meg őket az ő fényével, és bezárja őket az ő létezésébe, és álmatlanságba taszítsa őket, és merészen használja az erejét és a jogarát.

Mindeközben ellenfelei szűgyenben hagyják őt, felszalad hát a kincses-házba – abba, ahol a tudata van – és a raktárába, mely biztonságos, mivel semmi a dolgok között melyek létrejöttek nem rémisztik meg, és idegen sem lép be a házába. Sokan a szülőhelyéről valók akik ellene harcolnak, nappal és éjszaka, nem pihennek sem nappal sem éjszaka, vágyaik elnyomják őket.

Emiatt ezután mi nem alszunk és nem felejtjük el a hálót mely rejtetten kiterjedt, várakozva ránk, hogy elkapjon bennünket. Ha egy közönséges háló elkapna bennünket, odaragasztana bennünket a szájába, miközben a víz áramlana felettünk, belecsapva az arcunkba. És a fenékháló a mélybe húzna bennünket, és mi képtelenek lennénk kivergődni belőle, mivel a víz szintje magasan a fejünk felett van, fentről lefelé áramlik, alámerítve szívünket a mocskos sárba. És képtelenek leszünk megszabadulni belőle. Az emberek elkapnak és lenyelnek bennünket, miként a halász kivetí horgát a vízbe. Sokféle ételt vetett a vízbe, hiszen mindegyik halszaga van a maga tápláléka. Megszagolja és követi az illatot. Amikor azonban megérinti, az ételben rejtőző horog elkapja őt és erővel felhossa a felszínre, ki a mély vizekből. Senki sem lesz képes ezek után a halat ismét elkapni a mély vízben. Kivéve a halászbembert, aki elhelyezi a csapdáit. A horog csaliját felhasználva felhossa a horoggal a halat.

Ezen a bizonyos módon létezünk a világban, akár egy hal. Az ellenfél kémkedik körülöttünk, fekszik a parton és vár ránk, ahogy a halászbember, kívánván, bárcsak elkapna bennünket, örvendezve, hogy lenyelhet bennünket. Ezért sokféle ételt helyez szerte szét mindenfelé a szemünk elé, melyek e világ részei. Azt szeretné, ha vágyakat keltenének bennünk akár csak egy iránt is, hogy egy kicsit megízleljük, azután elkapasson bennünket az elrejtett mérge segítségével, megfoszthasson bennünket szabadságunktól, és szolgáskorba vethessen minket. Akármikor is kap el bennünket egy egyszerű étel segítségével, valójában szükségsszerűvé válik a többi iránti vágyakozásunk. Végül aztán ezek a fajta dolgok a halálos ételkévé válnak.

Nos ezek az ételek azok, melyekkel a gonosz becsap bennünket és vár ránk. Először fájdalmat okoz a szívetekben, amíg meg nem fájdul a szívetek az élet valamely kis dolga iránt, azután elkap benneteket a mérgeivel. Ezek után vágyat kelt egy öltözet iránt, melyet viselve büszkének érezheted magadat, aztán a pénzszereket iránt, hiúságot, irigységet mely versenyre kel más irigységével, a test szépsége iránt, a csalás iránt.

Ilyesféle szépséges dolgokat terjeszt mindenfelé az ellenfél, azt célozván, hogy a lélek tudatát önmaga felé irányítsa, megragadja azt, egyféle horog segítségével, erőszakkal kényszerítvén a tudatlanságban maradásra, félrevezetvén őt gonosz dolgokra veszi rá, és elhalmozza az anyagi lét gyümölcseivel, és tisztátalanná teszi önmagát, sok-sok vágyat keltvén, mohóságot, miközben a test örömeinek élvezete lerántja a tudatlanságba.

A lélek azonban – mely megízlelte ezeket a dolgokat -, tudja, hogy a kellemes dolgok birtoklása átmeneti. Hallott már a gonosz dolgokról, el is távolodott tőlük, új kapcsolatot épített ki. Ezek után megvetette az életet, mert az múlandó. És olyan táplálékokat keresett, melyek visszaadják számára az életet, és hátrahagyta maga mögött a csalárd ételeket. Megismerte a saját fényét, ahogy igyekezett kivonni magát ebből a világból, miközben az igazi benső öltözéke (és) tudata szépségére felöltött menyegzői ruhája, nem esik a test büszke vágyának áldozatául. És megismeri önmaga mélységét és befut az akoljába, miközben a pásztorok az ajtóban állnak. Minden szűgyen és megvetés ellenére, melyet e világban kapott, most tízezerszer több kegyben és dicsőségben részesül.

Odaadta a testét azoknak, akikől kapta, és ők lettek megszűgyenyítve, miközben a testet megkapók leültek és könnyeztek, mert nem tudtak semmit sem kezdeni azzal a testtel, és nem találtak (másikat) melyet megszerezhetek volna ezen kívül. Súlyos megpróbáltatásokat szenvedtek el, amíg fel nem öltötték ennek a léleknek a testét, kívánván, hogy lesújtson rájuk a láthatatlan lélek. Ezért megszűgyenyültek a munkájukban, szenvedtek annak elvesztése miatt, aki miatt elszűgyenyedtek a megpróbáltatásokat. Nem voltak képesek felfogni, hogy neki immár láthatatlan szellemi teste van, azt gondolni: „A pásztorai vagyunk, akik táplálják őt.” Azt sem értették meg, hogy ő ismeri a dolgot, mely rejtve van előttük. Ez az ő igazi tudásából fakadó pásztori tanítása.

Ám ezek – akik tudatlanok – nem keresik az Istent. Nem érdekli őket az otthonuk sem, mely nyugalomban van, a bestialitás köti le őket. Sokkal gonoszabbak, mint a pogányok, mert mindenekelőtt nem

érdekli őket az Isten, szívük keménysége kegyetlen tettekre készíti őket. Továbbá, ha valakit is találnának, aki a megváltásról beszélne nekik, szívük kegyetlensége a beszélő ellen fordulna. És ha nem hagyná abba a beszédet, kegyetlenül megölnék őt, gondolván, hogy jócselekedetet hajtottak végre önmaguk számára.

Valójában ők a gonoszok a gyermekei! Még a pogányok is tesznek jót, és tudják, az Istent, aki a mennyben létezik a Világegyetem Atyja, az általuk imádott bálványoknál magasabb színt emelik. Azonban nem hallották meg a szót, hogy ezen az úton kellene indulniuk. Az érzéketlen ember ugyanakkor meghallja a hívást, de tudatlansága miatt nem jut el arra a helyre, ahová hívják. És nem kérdezik meg a hitszónoktól: „Hol van az a templom ahová el kell mennem és imádnom a reménységemet?”

Érzéketlensége következtében rosszabbá válik, mint a pogányok, mivel a pogányok ismerik annak a módját, hogy elmenjenek kőtemplomaikba, melyek el fognak pusztulni, és imádják bálványait, miközben szívükben is feléjük fordulnak, hiszen bennük van a reményük. Ám ennek az érzéketlen embernek a következő prédikáció tanítását adják: „Keresd és kutasd az utat melyen járnod kell, hiszen semmi más nincs olyan jó dolog, mint ez.” Az eredmény pedig az, hogy a szívének keménységét hordozó lényeg megcsapja a tudatát, vele a tudatlanság erői és az eltévelyedés démona. Ezek nem engedik tudatának felemelkedését, mert teljesen kifárasztotta magát a keresésben, hogy megtalálhatja a reménységét.

A racionális lélek (szintén) kifárasztotta magát a keresésben – megismerte az Istent. Kutatóan dolgozott, teste kimerültségéig hajtotta magát, elkoptatva lábait az evangélista követésében, tanulván a Kifürkészhetetlen Egyről. Megtapasztalta saját felemelkedését. Megpihent Őbenne, aki nyugalomban van. Megpihent a menyasszony-szobában. Elfogyasztotta a díszebédet, mivel igencsak megéhezett. Részesült a halhatatlan ételből. Megértette, miután törekedett. Megpihent a munkájából, miközben a felülről rásugárzó fény nem halványodott. Övé (a fényé) a dicsőség és a hatalom és a kinyilatkoztatás mindörökkön örökké. Ámen.

[Fordította: Aranyi László](#)

[Vissza a nyitólapra](#)